

FOLK OG LAND

NR. 10 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 21. MARS 1964

LØSSALG 1 kro

REIDAR MELAND
NEDRE HOLMEST. 2
STAVANGER 59

SIEGFRIED:

Seierherrenes Tyskland

Med «Der Spiegel» som talende eksempel

Det de allierte bombefly ikke hadde klart å ødelegge, det ordnet allierte sprengkommandoer. Store fabrikker som gav arbeide til titusener ble jevnet med jorden.

En kan naturligvis ofte lure på hvorledes Tyskland kan ha blitt slik som det trer frem for oss idag i aviser og tidsskrifter, i radio og fjernsyn. Dette Tyskland som bare for tyve år siden så å si enstemmig og begeistret sluttet opp om Det tredje rike.

Og dog ligger naturligvis forklaringen nær: Vesttyskland er som Øst-Tyskland fremdeles et okkupert land prisgitt seiersmaktens hårdhendte demokrati med meningsterror, hykleri og partimonopoler.

Erich Kern forteller i sin siste bok «Deutschland im

Abgrund» om hvorledes Tyskland ble bragt dit det er idag, gjennom massiv terror og ved hjelp av grufulle krigsforbrytelser mot vergeløse fra seierherrenes side, krigsforbrytelser som aldri blir efterforsket og aldri blir straffet, mens en hel hyklerisk verden skriker opp om noen små ynkelige tyske krigsforbrytere som reddet seg gjennom det store blodbad og har overlevet.

Forutsetningen for de alliertes herjinger var JCS-direktiv 1067/6, som opprinnelig var hemmeligstemplet. JCS står for Joint Chiefs Staff og

direktivene var blitt utarbeidet på president Roosevelts initiativ. I 1945 ble det av president Truman overlevert general Eisenhower.

I disse direktiver heter det bl. a. i artikkel 4b at «Tyskland blir ikke besatt for å befries, men som beseiret nasjon».

I artikkel 60 leser vi bl. a.: «Alle medlemmer av nazipartiet som har deltatt mere enn nominelt i dets virksomhet, alle aktive befordrere av nazismen og militarismen og alle andre personer som står fiendtlige overfor de allierte mål fjernes fra offentlige, halvoffentlige og fra viktige posisjoner i det private næringsliv».

Videre trakk da direktivene opp retningslinjer for den jakt på politiske motstandere og på såkalte tyske krigsforbrytere som har pågått til denne dag. Og under denne jakt og i forbindelse med gjennomføringen av «de allierte mål» ble det begått de mest bestialske egne krigsforbrytelser og mistet millioner av menneskers livet.

Hvorledes den berømmelige menneskevenn og senere amerikanske president Eisenhower så på sin oppgave fremgår klart av en tale han holdt i London 12. juni 1945:

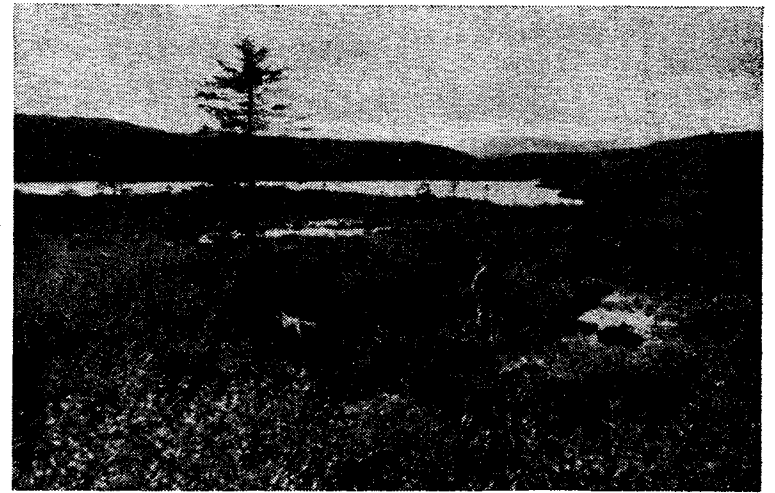
«Mange ukers inngående studium av det forfalne tyske rike har modnet den oppfatning hos meg at Tyskland aldri mere vil vende tilbake til den tilstand som tyskerne selv anser som «normal». Tyskerne forstår med begrepet normal at Tyskland er istand til å kunne konkurrere med enhver annen høyt sivilisert og sterkt industrialisert nasjon i verden. Dette mål vil Tyskland, skjønt det foresvever millioner av riksborgere, aldri mere nå hvis de ansporinger som utgår fra meg og min stat blir fulgt. Russland, Storbritannia og De forente Stater er utvilsomt bestemt på å gjøre det umulig for Tyskland for alle tider igjen å kunne føre en krig, og dermed gir seg tvangsmessig forsiktighetsforholdsregler som sjalter Tyskland ut av rekken av store industristater».

Og general Eisenhowers stedfortreder general Clay

Forts. side 6

Olaf Holm:

Njardarheim Veidemark

I.

Njardarheim Veidemark er, som de fleste vel vet, navnet på et ca. 1 million mål stort fjellområde vest for Setesdal. Det er i årenes løp samlet av avdøde dr. Thorvald Heiberg og gikk under okkupasjonen over i offentlig eie. Dette har vakt alminnelig glede, men da man ikke godt kan rive ned et fjellområde slik som Snorrestatuen i Slottsparken ble revet ned, så er det fra det vanlige

«Karkehold» insinuert, at handelen ikke gikk riktig for seg, at dr. Heiberg skulle være blitt tvunget til å selge til en urimelig lav pris.

Redaktøren har derfor bedt undertegnede, som i embeds medfør hadde med dette å gjøre, om en beretning, hvorledes det hele gikk for seg.

II.

Dr. Thorvald Heiberg hadde

Forts. side 6

I Landsberg, i Werl og andre steder vokste gravrekken for de av de allierte henrettede tyskere. I bakgrunnen det beryktede Landsbergfengslet

Krigsfången

December 1943.

«Förbaskade snö!» ropade jag hatfullt ut i den snöstormande kvällen, som redan var becksvalt. Min tunna vindtygsjacka värmade inte det minsta i denna isande vind. På väg från bondgården till utbildningslägret för blivande statliga bondgårdsägare, eller på tyska Landdienstlager, var vägen 4 km. Man gick på morgonen kl. 6 och hemåt kl. 18. Tjänsten var hård och jag ångrade att jag gav mig in i en sådan utbildning. Bland de robusta bondflickorna kände jag mig som Berliner-mädchen mycket bortkommen. Utbildningen som sådan var perfekt och villkoren efter examen voro mycket fördelaktiga. En ny gård med låga avbetalningsmöjligheter, eller att lära andra «underutvecklade» bönder bättre metoder inom jordbruket. Men det fordrades mer fysiska krafter än jag kunde bestå med.

Just den kvällen önskade jag mig längtansfullt tillbaka till mina välkända gator i Berlin — även om jag måste tillbringa varenda natt i bombkällare. Stormen tilltog i styrka och snön packade sig som häftplåster över mina ögon. Efter en tids plumsande i snön märkte jag att jag förlorade orienteringen. Jag gick inte på någon väg! Där stormen virvlat bort snön, kunde jag tydligt känna åkermarkens ojämnheter under kängorna. Ofta har jag läst att man överväldigas av en skön känsla då man fryser ihjäl, men detta fyllde mig med enbart fasa. Många dödsorsaker har jag själv funnit mig något så när tillrätta med. En träff av en bomb, en kula från en partisan — men att dö i köld i det ensliga landskapet i korridoren, NEJ!

En plumps i ett snöfyllt dike från vilket jag inte orkade ta mig upp kom mig att skraka på hjälp, fast jag visste att ingen kunde höra mig. Till ytterligare olycka höll jag visst på att bli tokig — för jag hörde ett tydligt svar på — — — engelska. «Is there anyone?» Omöjligt, jag befann mig i korridoren där polska och tyska kunde bli ett gensvar, men engelska? «Answer me!» — svara mig — en krigsfånge naturligtvis. Lättad över att trots allt inte mist förståndet svarade jag: «Help me, here, here!» En hand räcktes mig och hjälpte mig upp. «A little girl» var hans kommentar. I skräck såg jag mig redan skändad och dödad — vad kunde man vänta sig av en krigsfånge? Lättnaden

byttes strax mot en ny räds-la som kom mig att darra ytterligare utöver kölden. En lita flicka kallade han mig, du milde, hur skall det här sluta!? Men handen som höll fast min verkade enbart kamratlig och hjälpsam. Där stod vi i snöstormen, jag i min uniform med hakkorsmärke och han i sin engelska. Båda älskade vi vårt land och ville kämpa för det, men just då var det bara två människor i fara. Han hade också gått vilse i snön på väg till sitt läger från arbetet i någon bondgård. Men han tycktes ha bättre orienteringsminne än jag och snart såg vi några ljus glimta genom snöfallet från byn. Vi sa inte mycket till varandra. För mig var det absolut förbjudet att tala med en krigsfånge, just då syntes det mig barockt — det skulle inte vara så — men det måste vara så. Väl framkommen till byn såg jag upp i hans sympatiska ansikte och sa med innerlig känsla av tacksamhet: Thank you! Han gjorde ansats till att stryka mig över kinden, men lät handen sjunka. Good bye — och vi sågs aldrig mer.

Vera Lindholm Oredsson

Også Rubenstein (Ruby) var kommunist

Den amerikanske nazileder Rockwell slår en trumf i bordet

Publikasjonen til «the American Nazi Party» — «the Rockwell Report» — gjengir et høyst interessant dokument i forbindelse med den nettopp avsluttede prosess mot Jack Rubenstein, som myrdet Kennedy's formodede morder Oswald av rene og skjære kjærligheten til den myrdede president. Det dreier seg om en fotostat av en offisiell rapport fra the House Committee on Un-American Activities fra 1938. I denne rapport er Jack Rubenstein nevnt som medlem av en rekke hel- og halvkommunistiske organisasjoner, så forbindelsen mellom ham og Oswald synes å være ubestridelig selv om det gjøres allehånde forsøk på å tilsløre den nå. Det er også grunn til å notere seg at den jødiske nattklubbeier i dette offisielle dokument kalles ved sitt rette navn Rubenstein, mens som kjent hele verdenspressen etter anvisning fra USA kaller ham Ruby. Noen annen grunn enn å skjule hans herkomst kan vel dette siste ikke ha?

Sølvhamstring i USA

Fører til hemmelig stans i sølvinnløsningen

«The Rockwell Report», organ for det amerikanske naziparti, som det kaller seg, bringer en høyst interessant opplysning om at det i USA i all stillhet har vært et slags run på bankene for å få vekslet inn papirpenger i sølv. Dette skyldes frykten for et nær forestående økonomisk krakk. Øverst på de gamle pengesedlene stod anført «Silver Certificate» og enhver kunne kreve dem innløst med sølv, på samme måte som det både i USA og her tidligere var anledning til å kreve gullinnløsning.

Vel, gullet er borte både her og der, og nå har sølvet gått samme veien. Som følge av pågangen er pengesedlene i all stillhet blitt erstattet med nye, hvor det istedenfor «Silver Certificate» står «Federal Reserve Note» og hvis man prøver å få innløst dem, så får en lang nese.

Mens altså den verden som er så sørgelig avhengig av USA, sammen med dette Gods own Country, nærmer seg en økonomisk katastrofe, diskuterer man her hjemme høyere lønninger, kortere arbeidstid og nye sosiale tiltak. Salige er de enfoldige!

NYERE OFFISERS-RYTTERSABEL

ønskes kjøpt eller overtatt Bill. mrk. «Samler» i eksp.

Overrettssakfører Helliens bok

«Tenk selv» har det vært slik avsetning på at vi en tid ikke kunne etterkomme bestillingene. Nå har vi imidlertid fått fatt i et ganske lite restopplag på snau 50 stkr., så fremdeles er det da anledning til å sikre seg et eksemplar. Men, en bør vel gjøre det straks, for det er altså bare noen ganske få igjen. Overfør kr. 10,— til Forbundet, postgiro 150 28 og boken blir sendt portofritt.

FORBUNDET

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid: kl. 19,30.

Kjøp av antikvariske bøker

For kunder søker vi antikvarisk:

Willy Brandt: FORBRYTERE OG ANDRE TYSKERE samt

NILS KLÆRS SAMLEDE VERKER

Tilbud til

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 — Oslo

Kong Midas

Ved siden av fortellingen som vokser opp i Guds frie natur i arbeide med jord og husdyr og dem som vokser opp i røkfylte industristrøk? Hvordan vil det gå maskinmennesket når strømmen av friskt blod fra landdistrikterne stopper opp? Hvor lenge kan mennesket leve innenfor murene når alt han skal ernære seg med blir tilberedt med klor- og fluorforgiftet drikkevatt? Bør vi ikke gjøre noe for å holde kildene rene? Ta vare på det naturlige, Gudgivne, livgivende og rene helsebringende vann.

Sier vi farvel til jorden og bygger vår tilværelse på innførsel av landbruksprodukter fra andre land, da kommer den dag da det ikke lenger blir spørsmål om velvære, men om å være eller ikke være. **Landmenn: Våk opp!** RKF.

Har dette gamle eventyr noe å si oss i vår moderne tid? Drømmer ikke ennu menneskebarn om å vandre på gater av gull gjennom perleporter? Strever ikke all verdens politikere i dag med å gjøre alle verdier om i penger eller gull? Er ikke menneskebarnets viktigste oppgave i dag å forrente penger? Må ikke de unge som skal sette bo låne penger av de gamle og betale sitt hjem både 2 og 3 ganger med renter og renters rente?

Er det ikke fare på ferde? Hvordan går det de mennesker som vokser opp i den fluormettede, røkfylte gass fra aluminiumverkene? Var livet verdt å leve? Er de ikke alle grepet av en indre frykt og uro? Spør våre medisinerere og sjeleleger.

Er det ikke en vesensforskjell på de menneskebarn

Apropos St. Olavs orden

Følgende fortelles: En meget kjent aldrende overlege (enhver vet hvem det er) ble spurt om hvorfor han ikke tok mot tilbudet om å bli dekorert med storkors av St. Olav. «Jeg kunne da ikke gjøre meg til narr i det norske folks øyne» lød svaret. *Ola Nordmann*

HAR DE SIKRET DEM

«SANNHETEN OM QUISLING»?

Pris kr. 9,—.

Folk og Lands Boktjeneste

Postboks 3214 — Oslo

Postgiro 164 50

Interessant svensk bok

Den meget omtalte og uhyre interessante svenske bok «Världskulturer» av Eloff Eriksson kan nå bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Det er en bok med perspektiver langt utenom dagen og dens politiske begivenheter, et fund for den som vil forstå sammenhengen i det som skjer. **Prisen er norske kr. 30,—.**

Ved forskuddsbetaling over giro 164 50 eller på annen måte sendes boken fraktfritt. Ved postoppkrav kommer i tillegg porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 — Oslo

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Blodets røst

Det er både forbausende og forferdende å se hvor blind den hvite verden i sin store alminnelighet er for den mest avgjørende og historiebestemmende politiske sannhet. Den at det er blodet eller rasen som til syvende og sist bestemmer alt, enten en nå liker det eller ikke. For det er visselig slik som den jødiske filosof Martin Buber sier det, at «de dypeste sjikt i vårt vesen er bestemt av blodet».

En skulle ellers ikke trenge noen Buber til å slå fast en så selvsagt ting. Det burde være nok å kaste et blikk i avisene. For hva er det som overalt er drivfjæren til det som hender?

La oss ta det aktuelle eksempel med Kypros, hvor grekere og tyrkere slåss på livet løs nettopp fordi den ene part er grekere og den annen part er tyrkere. Det nytter såvissst ikke å komme til dem og fortelle at «alle mennesker er like», for de vet at det ikke er sant. De vet som Buber uten videre at vi alle er bestemt av vårt blod.

Og har vi ikke sett det samme i for eksempel Kongo og også en rekke av de andre nye svarte statene? For oss kan Kongos befolkning fortone seg som et eneste svart hav uten nevneverdige differanser, men også disse svarte vet at selv de ikke er like, men at de er bestemt av sin egen rase og sitt eget blod.

Og er dette fjerntliggende og søkte eksempler fra etterliggende og utviklende folk, som de gode nydemokrater i sin argumentnød sikkerlig vil hevde, så kan vi kanskje kaste et blikk på de tyrolere som har havnet i Italia, men som føler seg annerledes, som tyskere. De synes heller ikke at alle mennesker er like.

Og la oss se litt på det Canada hvor nydemokratene skråler så høyt om dette med at alle mennesker er like. De er det tydeligvis ikke i Canada iallfall, for der slåss engelskmenn og franskmenn som aldri før. Så langt har det der gått at det i en beretning i rasemixingsorganet VG heter: «De fransk-separatistiske sammenslutningene på de kanter er mer aktive enn noen gang i sin opposisjon mot moderlandet — og lederen deres, dr. Marcel Chapunt har vakt en viss oppsikt ved å erklære at dronningen (Elizabeth, som har planlagt å besøke Canada) nok gjør klokest i å holde seg hjemme. Det er noen av oss som vil være klar til å vise henne — og det ganske kort og brutalt — at hun ikke lenger er velkommen i Canada. Og det får man jo si er rene ord for pengene». En annen franskøttet separatistleder fremholder til og med at dronningens liv vil være i fare. Likevel er det bare tøv å snakke om raser og blodforskjell, forteller nydemokratene.

Vel. Men her i det høye nord er vi tydeligvis ikke slik. Her er vi ikke bare alle like, men også lik både kyprosgrekere, kongostammer, bantuer og franskkanadiere. Ja, hvorledes er det med det? Det er ikke så svært lenge siden alle de kloke politikere i dette land fant ut at selv nordmenn og svensker tydeligvis ikke var helt like. De syntes faktisk vi var så ulike at vi ikke kunne holde ut i samme stat og var rede til å gå til krig for det. Og dansker har vi jo aldri kunnet utstå, så vi kan visst ikke være lik dem heller. Men når nordmenn, svensker og dansker ikke engang er like nok, hva så med alle de andre?

Det kunne derfor være å håpe at de som styrer Norges land og rike og de som informerer det norske folk imellom kastet et blikk ut av det norske vindu og merket seg at rundt omkring i hele verden demonstrerer menneskene at de ikke er like. De slåss og de myrder, de lyver og de bedrar og det finnes ikke den ting de ikke gjør

Dora Bull er død

Et gammelt trofast NS-medlem, som opp gjennom årene har ydet partiet verdifull hjelp og støtte, frøken Dora Bull, Oslo er avgått ved døden nær 85 år gammel.

Frøken Bull, som var datter av doktor Ole Bull, var meget allsidig og kunstnerisk interessert. Hun malte og broderte og utgav også en lærebok i denne kunstart.

Hennes navn vil ellers også være kjent fra den velrenomerte bedrift Kakebua, som hun startet i 1924 og drev til 1961. Den begynte som et hjemmebakeri på et kjøkken, men vokste etterhvert til en betydelig virksomhet med flere filialer.

Frøken Bull var sterkt knyttet til Quisling og den kamp han førte for et bedre Norge og var ellers i all sin ferd trofast og hjelpsom så lenge kreftene og evnen rakk.

Beklagelig opinionsendring?

Oslo Byrett administrert av byrettsdommer Carl Bretteville er i dommen i saken mellom billedbladet NÅ og overrettssakfører Ragnar Solheim, tydeligvis noe bekymret over at en ikke ser på mord og mordanklager slik som i de gode gamle dager lenger. Og som følge av denne endrede innstilling er det visst da at NÅ ble dømt. Retten sier iallfall ifølge AFTENPOSTEN at leserne av NÅ «vil (de) mangle forutsetninger for å fatte at det noen gang kunne ansees som en for-tjenstfull ting å ville ta livet av et medlemmenneske». Det er sannelig trist hvor underutviklet norske lesere er nå i forhold til dengang!

for å demonstrere det den jødiske filosof Buber slår fast: At vi alle er blodsbe-tinget ulike. Det gjelder både enkeltpersoner og hele folkeslag.

Gjør de det, så forstår de kanskje også endelig Nasjo-

Senterpartiet — „rettsoppgjøret”

Leste med største interesse O.K.'s innlegg i FOLK OG LAND nr. 6, d. å.: «Til alle landssvikere». Det er sikkert det sanneste som er sagt at Senterpartiet og Høyre til dags dato, ikke har løftet en finger for å rette på det såkalte «rettsoppgjøret».

Som Senterpartivelger vil eg bare si at eg er fullstendig overgitt over den måten partiet har behandlet sine beste og dyktigste folk på. Det er jo en kjennsgjerning at mange av Senterpartiet eller det tidligere Bondeparti, sine fremste folk under okkupasjonen viste et klar-syn og en vilje til å ofre seg for sitt land og sine landsmenn, som visst ikke noe annet parti kan vise maken til. Og en kan jo spørre ka det hadde vært med bøndene sine organisasjoner både politisk og faglig, om ikke mange av de kvinner og menn, som «etter at freden brøt løs» ble satt i fengsel og konsentrasjonsleirer, om ikke de i de første vanskelige år i bondereisingens historie, hadde stått i brodden som de gjorde. Det er deres arbeid vi, de siste 20 år, har høstet fruktene av.

Det er lett å høste der andre har sådd, men når disse som etter 1945 kom til rors både i (Bondepartiet) Senterpartiet, og Norges Bondelag og N. B. kvinnelag, i mange tilfelle har vært av dem som sterkest har ropt på straff og hevn over sine tidligere forbundsfeller, da skal en ikke undres meget over at det har gått som det gjør med både likestillingskravet og lønnsvnen for bøndene. Det ser ut for at bare disse såkalte tillitsmenn kan få sitte tilbords med «dem store», ja, så er det ikke så farlig med den stand og den folkegruppe som har valgt dem inn. Denslags synsmåter ville vært utenkkelige for dem som stod i brodden for bøndene i de vanskelige 30-årene.

Og hva fikk de til takk for dette sitt uegennyttige arbeid? Jo, utstøtt og latterliggjort, jo styggere påstander og argumenter man fant på mot disse våre virkelige store forkjempere, jo bedre var det. Men Norges Bondestand har iallfall fått føle ka det koster å miste sine dyktigste krefter i en tid da det

nal Samlings programpost om at «utenrikspolitikken skal søke tilknytning til rase, kultur- og interessebe-slektede folk verden over» og at vi under ingen omstendigheter må falle slike folk i ryggen i den rasekamp som pågår stadig og overalt.

nettopp spør etter styrke hos dem som skal representere vår stand, både politisk og faglig. Jamen ser det lyst ut for likestillingsprogrammet av 1947.

Mens alle andre stender får sine lønnspålegg etter hvert som de bare greier å forlange, så minker timebetalingen i jordbruket med større fart fra år til år, jo det er likestilling som sier seks. Kan noen undres på at seks gardsbruk pr. år legges øde? Og grensen er nok ikke nådd ennå. Men funksjonærstaben i Senterpartiet og N. B-lag har sikkert sitt på det tørre fremdeles, og da er det ikke så farlig ka vi stakkars krypene, som ennå er dumme nok til å slite med matproduksjon får i betaling og årsgasje.

Og for ikke å snakke om de folkevalgte på Stortinget, der har de jo ikke heller vært så snaue med å bevilge seg et gasjepålegg i ny og ne.

Men nå er det en ting, en ikke liten del av Norges Bondestand både krever og venter av sine representanter, nemlig at når «rettsoppgjøret», nå i vår kommer opp i Stortinget, at de da virkelig går inn for å ordne opp i den urett og urettferdighet som ble begått under «rettsoppgjøret», etter krigen. Som sagt var mange av NS sine fremste menn og kvinner, også de norske bønder sine dyktigste og klokeste folk, som både før og under okkupasjonen satte alle sine krefter inn i arbeidet for å bedre «bondens kår og kall». Den urett som ble begått mot disse, kan nok aldri gjøres god igjen, dertil gikk den for dypt, men vi venter at Senterpartiet for en gangs skyld viser litt av det samme klar-syn og vilje til rettferdighet, som de såkalte «landssvikere» viste når det virkelig gjaldt.

En stor del av partiets velgere har ventet på disse tegn i de siste snart 20 år, uten resultat, nå spør det om våren 1964 blir like negativ.

«Senterparti-velger»

Nå blir det gode tider

for alle tjuefantene i dette land. Ialffall forteller VG at «det lyser for Heimevernet. Kraftig økning i bevilgningene til våpenutstyr i årene fremover». Heimevernet har jo hittil mest utmerket seg ved ikke å passe på våpenlagrene sine slik at alle slags kriminelle har nesten uhindret adgang til dem. Og nå skal det efter de siste års tapninger altså skaffes nye beholdninger!

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

3. KOMMER IVAN?

«Inatt kommer Ivan!»
«Hvorfor tror du det, Dukke?» — Jo, han vil sikkert utnytte dette mørke — hvor ofte har han ikke prøvet å nå E-verket?»

«Hva skulle han der da?»
— «Han vil sprengte det».
«Hvorfor vil han absolutt ødelegge det?» — «Jeg vet ikke, men Fosse sier at det har noe med artilleriet å gjøre».

«Hvordan er det ellers med ammunisjon her». — «Jansen meldte ikke av da han ble avløst».

«Å, det er massevis her 6 kasser og 4 bånd».

«Er det tomme bånd også?» — «Ja, jeg skal fylle dem straks». — «Ser du overheadet noe?» — «Det holder såvidt, jeg har jo øvelse».

«Du, Ola!» — «Ja» — «Er det ikke besynderlig rolig derover inatt!» — «Jeg tenkte akkurat det samme selv. Når de er underveis så skyter de aldri, eller iallfall mindre. De er redd for å kverke sine egne». — «Det er noe som rører seg der fremme!» — «Begynn ikke å fantasere!» — «Gi meg lyspistol, den ligger der ved siden av plassen din!»

Dukken skjøv den store patronen inn i løpet forfra.

«Vent litt, jeg vil først oppheve sikringen på mg.et. — Så, klar!» — Lysraketten hvislet i en høy bue fremover. Så eksploderte den. Området der fremme ble lyst som dagen. Var det faktisk noe som hadde beveget seg? Krampaktig speidet de. Var det bare skyggene av trærne der ved bredden — eller?

Ola lot maskingeværet knatre — lyssporammunisjonen feiet inn i skogen på den andre siden. Hans stille håp var at det skulle begynne å brenne der, men som alltid ble det med ønsket.

Det ble mørkt igjen. Nå da lyset var vekk virket det enda mere trykkende.

«Det kommer noen fra venstre!» — «Parole» — «Hanna!»!, svaret kom som skutt ut av en pistol.

Sersjant Fosse klatret over barrieren: «— Dere gav meg sannelig en skrekk. Jeg var midt på flaten der fremme da lyskulen deres gikk i været. Det var så vidt jeg fikk tid til en buklanding på isen. Jeg følte meg absolutt ikke vel som skyteskive. Hva er det egentlig påferde?» spurte han.

«Ikke noe. Vi syntes det var noen der fremme». — «Og?» — «Vi har sett mindre enn ingenting!»

«Mangler dere noe?» —

«Die rote Schule», Pulikova ved Leningrad.

«Nei!» — «Har dere håndgranater nok også?» — «Det holder!» — «Hold ørene stive og på gjensyn! Husk at vi ikke kan hjelpe dere hvis Ivan angriper, vi kan ikke løpe over isen uten dekning. Så pass godt på!»

Dukken setter seg på en tom ammunisjonskasse. De tykke vaktstøvlene med filtinnlegg gjorde ham nesten ubevegelig — vaktkapen med italiensk fåreull gjorde resten. Det var sannelig varmt. Dukkens hode sank fremover og snart var han i en halvdøs.

«Sovn ikke, lillebror». Olas støvel traff ham ubarmhjertig i siden. «Jeg sover ikke!» — «Det er det samme pokker om du sov eller ikke. Tror du jeg vil ha strupen skåret over når Ivan kommer snikende.»

Ola jaget påny noen skudd avgårde på lykke og fromme. Da det ble stille igjen var det som om noen jamret der fremme.

«Hørte du noe — Dukke?» — «Nei!»

«Dukke, Dukke! De er der — jeg hørte tydelig skrittene i sneen!»

Som et ildsprutende uhyre så Mg-munningen ut i mørket.

«Båndet er tomt — skift — hurtig.» Etter 10 minutters forløp begynte maskingeværet å «hoste».

«Har du asbesthansker? Løpet er for varmt. Ladehemning. Hurtig, hurtig, vi har ingen tid å tape.»

Det gikk som på ekserserplassen. De hadde alle lært å omgå alle slags våpen. Nå i mørket hadde de igjen for det. Dukken tallet høyt med — 21 - 27 - 28 - Ferdig! Vi kan fortsette.

I neste øyeblikk lå det to nordmenn flate bak isbarrieren. Brakende slo en granat inn tett ved stillingen deres. Med en voldsom detonasjon ble isen kastet i været i tusen små biter. En regn av is falt ned over de to legionærer.

«Det var på nære nippen.» Ola knelet og jaget den første serie mot fienden. Påny den fryktelige pipingen. Dukken grep etter en håndgranat. «Hvis de kommer!» Påny må begge to ned bak barrieren.

«Slår splintene igjennom her?» — «Tøys! Is er stålhardt!» — «Tror du?» — «Det merker vi tidsnok — hvis det ikke er slik, mener jeg!»

Pipingen hørte ikke opp, stadig nye granater slo inn, mange farlig nær. Russerne hadde skutt seg godt inn.

«Isen brister! Kjenn hvorledes vannet stiger! Vi må ut herfra!» Det var et fortvilelsens skrik!

«Det går snart over støvlen min.»

«Der - russerne skyter en grønn rakett!»

«Tenk om de kommer nå? Vi drukner! Vi må ut herfra!», hvisket Ola.

«Jeg vet hva vi skal gjøre. Vi løper frem foran stillingene våre og legger oss der fremme. Der venter de oss ikke og vi slipper granatinnslagene», svarte Dukken.

«De kommer til å se oss. Det er jo ingen dekning på isen!»

«Hva så — det er alltid bedre enn å gå til helvete her!»

Forts. side 8

OLGA BARÉNYI:

69

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

Michaela åpner øynene og smiler. «Har jeg sovet lenge? Unskyld meg, jeg har drømt noe vakkert, men jeg husker ikke lenger hva det var».

«Det synes ikke å klaffe med vår bryllupsnatt, Mila. Første gang overnattet vi i bilen min på kirkegården, fromt og dydig. Idag har vi sovet hos en prostituert og påny fromt og dydig. Nå ja, alle gode ting er tre. Kaffen er søt, men ikke akkurat dårlig. Vil De forsøke? Tror De De klarer hele sukkerkaken, eller kan jeg knipe et stykke? Bare spis, foreløpig er alt i orden. Richard har kjørt alt, Jacob ber hilse Dem. Riktig, en småting til. Jeg har telefonert med Emil, imorgen vil russerne være her.»

«I morgen er det altså slutt på revolusjonen?»

«Sannsynligvis. På programmet står befrielsen av Prag ved den gløvedige røde hær.»

«Tror De det vil bli riktig ilde?»

«Neppe. Russerne har overlatt det skitne arbeidet, utryddelsen av tyskerne i Prag til tsjekkerne. Hvorfor spiser De ikke, Michaela?»

«Min søster vil sikkert komme for en folkerett, ikke sant?»

«I den henseende kan De være ganske rolig og derfor spise et stykke kake til. Helena Reumann vet for meget, slike folk stiller man ikke for folkeretten. Dem kan man alltid bruke. Se her, en morgengave til Dem! Ikke fra meg, De behøver altså ikke rødme. Et familiemykke fra den gamle Dolores, som eier dette intime rum. Sansynligvis hennes eneste. Et minne om — nåja, en-

hver har så men sine minner. Vil De ta det i lommen?»

«Nei, jeg vil ta det på meg.»

«Av overdreven taktfølelse?»

«Av glede over at det fremdeles finnes gode mennesker.»

«Da tillater De kanskje at jeg — —»

Michaela senker hodet slik at Martin kan lukke den bitte lille låsen i kjedet. Hendene hans hviler et øyeblikk på skuldrene hennes, munnen hans berører nesten håret hennes. Hun har lukket øynene, hun venter —

Og Martin sier grovt: «Hvorfor er De egentlig gift? Og når De nå alt er gift, hvorfor elsker De akkurat en slik jammerlig fyr som meg? En hvilkensomhelst annen kvinne ville passe for meg. En hvilkensomhelst annen, bare ikke De! Så — nå går vi. Jeg bringer Dem til Deres ærede herr gemal. Javel, slik er jeg. Uselvisk og edel som de fleste åndssvake.»

Avskjeden i vertshuset var kort. Dolores bestilte straks en dobbelt dram kornbrennevin da hun så krysseren på Michaelas hais og ytret oppriktig et fast ønske om å drikke seg kanon full på grunn av denne «ære og glede». Verten sa bare: «For Dem, sjef, er jeg alltid tilstede.»

«I morgen kommer russerne. Gjem ur og smykker hvis De har noen.»

Den surøvede ledsaget Michaela ut til bilen og la en stor jasminkubett i fanget hennes. Hun gav ham taknemlig hånden, noe som foranlediget ham til følgende bemerkning: «Hvis De var i vår bransje med Deres skjønnhet og i det hele tatt, så ville De sikkert bli dronningen blant Prags piker! Adjø, sjef, og besøk oss snart!»

Denne gang gikk kjøringen ganske glatt. Noen barrikader ble allerede delvis ryddet vekk. Tyskerne ble satt igang med dette arbeide. Kvinner, barn og soldater. Alle barbente, alle blodige. Den siste parole var — ingen tysker får lov til å gå, men skal bevege seg i løp. Man så disse «arbeidskolonner» løpe frem og tilbake med de siste krefter, men det gikk aldri raskt nok for tsjekkerne. Likene bar tyskerne sammen i store hauger, man kastet også ganske enkelt noen lik i kloakkåpningene. Utstillingsvindue ble ivrig pyntet med blomster, trikolorer og bilder. Stalin og Benes var i hvert eneste vindu, Churchill og Roosevelt så

Forts. side 8

Hans Egede Nissen:

Arierne

Y N G L I N G E S A G A

1. Kringla herrens — den runde jordskiven — som menneskene bor på, er meget innskåret av havet, store bukter går fra uthavet inn i landet. Vi vet at det går et hav fra Nordsund (Gibraltar) helt ut til Jersalaland; fra dette havet går det en lang havsbote mot nordøst, den heter Svartehavet. Det skiller mellom de tre verdensdelene, østfor heter det Asia, og landene vestfor kaller noen Europa og noen Enes. På nordsiden av Svartehavet ligger Svitjod det store eller det kalde. Det er de som mener at Store Svitjod ikke er mindre enn Store Sirkland (Saracenerlandet), noen sier det er like stort som Store Blåland (estgerlandets Afrika); den nordlige delen av Svitjod ligger ubydlig for frost og kulde, liksom søndre delen av Blåland er øde av den brennende sol. I Svitjod er det mange storbygger, det er det også mange slags folk og mange tungemål, det er riser og det er dverger, det er blåmenn (bergres) og det er mange slags underlige folkeslag, det er også dyr og drager der, styggelig store. Fra de fjellene som ligger i nord utløp all bygd faller en elv omkring Svitjod, den elva heter med zett navn Tanais (Don), fordim ble den kalt Tanakvisl eller Vanakvisl, den kommer ut i sjøen inne i Svartehavet. Landet omkring Vanakvisl ble da kalt Vanaland eller Vanheim. Denne elva skiller mellom verdensdelene, østfor heter det Asia, og vestfor Europa.

2. Landet øst for Tanakvisl i Asia ble kalt Asaland eller Asahheim, og hovedbergen i landet kalte de Asgard. En som het Odin, var høvding i byen, der var det stort blotsted. Det var skikk der at 12 høvninger skulde være de øverste, de skulde rå for blotene og demme mellom folk, det er det som heter dier eller drotter, dem skulde hele folket tjene og vise lydighet.

Odin var en stor hermann, han før vidd omkring og vant seg mange riker, han var så seiersæl at han hadde lykke i alle slag, og det ble til det at hans menn trudde han kunde få seier i hvert slag som han ville. Han hadde den skikken at når han seudte sine menn til kamp eller i andre sendefæder, så la han først hendene på hodet deres og signet dem, da trudde de at det vilde gå dem godt. Hans menn hadde det også slik at når de ble stedd i nød, om det var på sjø eller land,

Snorre forteller litt om våre forfedre — — —

Under denne tittel var det hentet fra Sverige en interessant artikkel av Hans Nilsson, som bragte mange nye synspunkter og tanker til overveielse.

Den gamle teori om indogermanernes opprinnelse og første miljø gikk ut på at denne vår egen stamme, av engelske og tyske historikere kalt den nordiske ra-

se, hadde sin opprinnelse fra det fjerne Hindustan. Det var det gammelmodige sprøget, sanskrit, som la grunnlaget for denne tidlige teori, som filologene støttet. Imidlertid ble denne anskuelse litt etter litt forlatt og man gikk over til de hypoteser som har vært gjeldende inntil nå Hans Nilsson på

Forts. side 7

Bombeanslagene mot vår livsviktige kunstgjødselsproduksjon

PRODUKSJONEN TJENTE UTELUKKENE NORSKE INTERESSER OG DET BLE IKKE LEVERT KUNSTGJØDSEL TIL TYSKLAND

Noen flere glimt fra Norsk Hydros femtiårsberetning av 1955

Efter at Norge var blitt okkupert av tyske stridskrefter i 1940 som følge av regjeringen Nygaardsvolds maskepi med England i strid med den høytidelig proklamerte nøytralitet, var landet forsyningsmessig sett kommet i en katastrofal stilling. Enhver skolebok kunne dengang som nå slå fast at Norge var ute av stand til å brøfø seg selv, og selv om Tyskland for sin del opptrådte meget generøst på dette felt iallfall og skaffet oss det brødkorn vi manglet, så var vi naturligvis helt avhengig av hva vi kunne levere andre land i bytte for livsviktige varer. Her spillet Norsk Hydros kunstgjødselsproduksjon en avgjørende rolle. Og avgjørende var den naturligvis også når det gjaldt å få mest mulig ut av det norske jordbruk i denne kritiske tid.

De anslag som fra britisk og amerikansk side ble rettet mot Norsk Hydros anlegg og hvorunder de dessverre i stor utstrekning fikk hjelp av nordmenn i britisk tjeneste, var derfor skjebnesvangre for det hjemmeværende folk, rent bortsett fra de menneskeliv de kostet. Tyskerne på sin side lot i stor utstrekning Norsk Hydro stelle seg selv. De satte ikke inn noen kommissarisk leder og årsakene til det får da enhver selv tenke seg. Vi kan bare kanskje antyde at det i noen utstrekning hang sammen med at franskmennene eiet 58,7 prosent av aksjekapitalen i dette norske foretagende 9. april 1940 (tyske interesser utgjorde til samme tid ca. 12 prosent) og at forholdet til Vichyregjeringen vel her spillet en rolle. Dessuten satt til å begynne med også Marcus Wallenberg som styrets formann, og forholdet til Sverige spilte kanskje også en rolle. Rent bortsett naturligvis fra at tyskerne antagelig ikke hadde noe å utsette på samarbeidet med Hydros ledelse.

Det første anslag mot Hydro kom som kjent mot lettmetallfabrikken på Herøya, som vi har omtalt i en tidligere artikkel. Under dette angrep ble også Eidanger Salpeterfabrikk meget sterkt skadet. Norsk Hydros femtiårsberetning av 1955 beskriver ødeleggelsene slik:

«I alt ble 55 drept, hvorav 33 på Lettmetallanlegget, og 18 som arbeidet på Eidanger Salpeterfabriker, ellers kom alle fra tilfluktsrommene uskade

opp etter katastrofen og fikk sitt livs grusomste opplevelse. Det var et sant inferno som møtte dem, sammenstyrtede og brennende bygninger, forvridd jernkonstruksjoner, krater ved krater etter bombenedslagene og smerteskrik fra sårede, som man ikke kunne se i gassen som trengte ut over alt. — Det hadde tross alt vært et stykke av en presisjonsbombe (!)

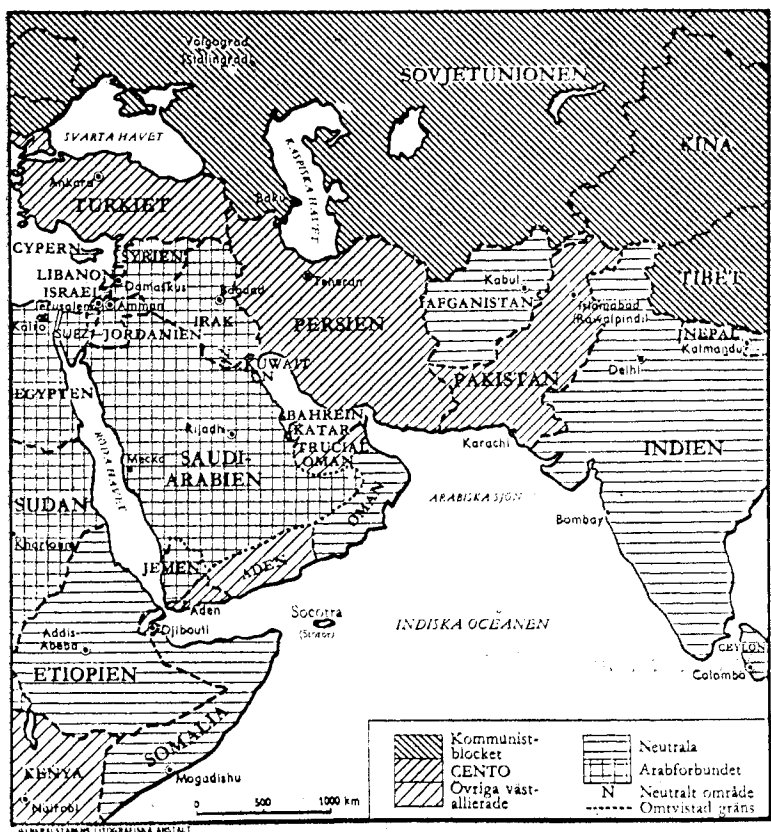
Ved Eidanger Salpeterfabriker var stillingen etter bombingen denne: Ammoniakkleterdokken var alvorlig skadd, 7 av granittårnene i absorpsjonsanlegget var mere eller mindre ødelagt, forbrenningsanlegget og oppløsnings- og nøytralisasjonsanlegget i kalksalpeterfabrikken var delvis skadd, likeledes inndampningsanlegget og et av de tre storknetårn. Dampkraftstasjonen var delvis rasert. Den store lagerbygning hadde fått flere fulltreffere. 12 000 kvm. av taket var styrtet ned, og transportbroene var nesten ødelagt. Kaien var revet opp av 7 treff.

Sodafabrikken var rammet av 7 bomber og delvis ødelagt, forsøksanlegget for kali, røsteanlegg, pakkeri, laboratorium og kontorbygningen var hardt medfart. Det gamle maskin- og pateverksted og materiallagret var praktisk talt jevnet med jorden. Fabrikkene for produksjon av fullgjødsel, natronsalpeter, kalkammonsalpeter, ammoniumsulfat og zeolittanlegget hadde greidd seg best.»

Hvor viktig denne produksjon var for landet og folket — og naturligvis enda viktigere under okkupasjonen enn før, fremgår kanskje best av at Nygaardsvoldregjeringen, som selv ikke la mange pinnene i kors for å sette Norge istand til å forsvare seg, da verdenskrigen brøt ut måtte gå med på å la Norsk Hydro, i konkurranse med ordinære militære behov, selv få bekoste luftvern m. v. for bedriften.

I Hydros femtiårsberetning heter det da også om gjenreisningen av Eidanger Sal-

Forts. side 7

Bombingen på Rjukan i november 1943.

Seierherrenes Tyskland —

Forts. fra side 1

erklærte:

«Av den nåværende tyske forvaltning vil vi i høyden la underavdelingene bestå noen måneder. Vi vil ikke anvende noen nasjonalsosialist av noen grad så lenge vi kan finne noen annen. Hva angår militærregjeringen i den av amerikanerne besatte okkupasjonszone, så vil hele forvaltningen bli besørget av hæren. Hva det betyr, vil tyskerne vel forstå. Forøvrig kan det ventes at de amerikanske stridskrefter sannsynligvis vil bli lenge i Tyskland. Deres politikk vil i denne tid være streng og realistisk. Levnetsmiddelforsyningen for Tyskland vil til å begynne med bli holdt meget knapp. Det er tvilsomt om minimumsrasjonen på 1150 kalorier vil kunne opprettholdes. Amerikanerne vil imidlertid bare sende levnetsmidler til Tyskland hvis tegn på hungersnød er merkbare. Når dette inntrer vil de allierte regjeringer treffe de egnede beslutninger. De tyske rettsinstanser blir bestående videre under tysk rett, inntil den allierte militærregjering gir fullstendige retningslinjer. Hva skolene angår så er allerede alle nasjonalsosialistiske lærebøker blitt fjernet. Nye av de allierte trykte lærebøker er allerede tatt i bruk i de gjenåpnede forskoler».

Det lykkedes temmelig raskt å «finne noen annen» til å være med på å gjennomføre «de alliertes mål» i Tyskland både på det forvaltningsmessige, det politiske og ikke minst på det propagandistiske felt. Først og fremst fulgte det en gresshopperarm av emigranter, både av arisk og av jødisk opprinnelse med de allierte seierherre. Selv «seierherren» Norge kunne by på en Willy Brandt. Blant de folk de allierte fant i 1945 til å gjennomføre sine planer med Tyskland var de aller fleste av dagens politiske toppfigurer i Tyskland — en av dem var bl. a. Adenauer, en annen den nylig avdøde sosialistfører Ollenhauer. Under beskyttelse av fiendens bajonetter fikk disse folk bygge opp sine meget demokratiske partier, og den som vet hvorledes partidemokratiet virker, den forstår også at det senere ikke har vært mulig å rokke ved den maktposisjon disse store autoriserte partier fikk den gang. For sikkerhets skyld satte man også en grense på 5 % av stemmetallet for at et parti skulle kunne oppnå mandater. Og virket ikke det heller, så hadde man i bakånd en paragraf i straffeloven som truet enhver med langvarig innesperring som prøvet «å gjenopplive nasjonalsosialismen». Og det var

makthaverne som avgjorde hva det var å «gjenopplive» avdøde.

Hva som fra de alliertes synspunkter var viktigere var imidlertid dette at de fikk fullstendig håndrett over propagandaen. Til å begynne med måtte en ha lisens fra okkupasjonsmaktene for å utgi aviser og andre publikasjoner. En fikk slik den såkalte «lisenspresse», som gjennom år fikk høve til å bygge opp en maktposisjon som det naturligvis senere har vært umulig å rokke ved. Tenk bare på AFTENPOSTEN i Norge!

Vi skal vise dette ved et lite eksempel. Det norske hjertebarnet i den tyske publisistiske verden er som kjent! nyhetsmagasinet «Der Spiegel». Det finnes vel neppe den norske avis som ikke har grått sine bitre tårer over myndighetenes inngrep mot denne publikasjon, som så tappert forsvarte pressens frihet og de demokratiske rettigheter. Virkeligheten ser også her noe annerledes ut enn norsk presse fremstiller den.

Kort etter kapitulasjonen begynte den britiske okkupasjonsmakt å utgi et tidsskrift som het «Diese Woche». De fleste av medlemmene i presseavdelingen tilhørte Secret Service og hensikten med det nye tidsskrift var naturligvis å varetta britiske interesser i første rekke, men også å gjennomføre seierherrenes hensikter og bibringe de tyske lesere hin omskolering som skulle kvele enhver trang til nasjonal selvhevdelse. Med hvilke midler dette ble gjort har Sefton Delmer redegjort for i sin selvbiografi.

Som rimelig kan være støtte tidsskriftet «Diese Woche» som organ for okkupasjonsmakten på betydelig motstand blant den tyske befolkning. Det lå derfor nær å legge om bladet slik at det utad kunne virke som et instrument for tyske journalister.

Disse opplysninger er hentet fra Kurt Ziesels bok «Der deutsche Selbstmord» og forfatteren skriver videre:

«Jeg har snakket med en av de presseoffiserer som var beskjeftiget med denne omlegging. Han la ingen skjul på at man søkte journalister som var rede til å varetta de britiske interesser og hvis ikke altfor utpregede personlighet garanterte tilsvarende styrbarhet. Så fikk man foruten to kriegsberichtere med presseerfaring også fatt i den 22-årige artillerioffiser Rudolf Augstein, som foruten artium, en kort volontærtid i en likerettet avis i Hannover og

treårig krigstjeneste, ikke medbragte andre kvalifikasjoner av betydning, men som politisk var et ubeskrevet blad. Tidsskriftets navn ble endret til «Der Spiegel» og under oppmerksom kontroll av og medvirkning fra de britiske presseoffiserer begynte det lille tyske team sitt arbeide.

Forbindelsen med «Spiegel»s engelske faddere er til denne dag ikke brutt og det karakteriserer sammenhengen at «Spiegel»s politikk er i nesten hel overensstemmelse med de avvikende militære og politiske planer til føreren av det britiske Labourparty, Wilson. Da påtalemyndigheten i Bundesrepublikken begynte med sine undersøkelser i «Spiegel»redaksjonen og arresterte Augstein, ankom allerede dagen etter den tidligere engelske presseoffiser og Augsteins beskytter, Chaloner til Hamburg for å treffe forholdsregler for opprettholdelse av hint nyhetstidsskrift, som han i 1946 hadde satt igang som talerør for okkupasjonsmakten og for det britiske arbeiderparti i Tyskland.

Augstein bedyrer idag — og det er visselig riktig — at han fra begynnelsen av var uavhengig og kunne handle selvstendig. «Uavhengigheten» ble tilstått ham så lenge han ikke støtte an mot de britiske interesser. Hva som ville ha skjedd hvis han en gang i de første år hadde representert oppfatninger i «Spiegel» som var mot den engelske Tysklands-politikk, besvarte den nevnte engelske presseoffiser med at det ikke hadde vært noen foranledning til inngripen. Hadde saken stillet seg annerledes, ville man ha gjort det. «Det var velkomment for oss å ha et organ under tysk ledelse gjennom hvilket vi leilighetsvis indirekte kunne virkeliggjøre våre hensikter».

Denne «Spiegel»s begynnelsesoppgave, som visselig med tiden omdannet seg til selvstendig politisk meningsdannelse, preger fremdeles idag stil og metoder i «Spiegel»: Den som skal fjernes fra det offentlige liv fordi han forstyrrer det politiske konsept som «Spiegel» representerer, blir ødelagt ad omveier gjennom personlige avsløringer og diffameringer. Man sier ikke: Oberländer er utålelig fordi han innen Bundesregjeringen representerer en politikk som «Spiegel»s politiske forestillinger ikke stemmer overens med, man bekjemper ham altså ikke politisk, men roter i hans fortid, blåser opp hans ungdoms sidesprang til forbrytelser og pådikter ham forbindelser, forestillinger og planer som han hverken har hatt eller har og gjør ham i millioner av leseres bevissthet til en som i et sobert demokratiske interesser må forsvinne fra det offentlige liv.

Njardarheim Veidemark - -

(Forts. fra s. 1)

de satt opp ialt 13 jakt-hytter på sin eiendom, fullt utstyrt i enhver henseende, og leiet dem ut for reinjakt med tilhørende tilstrekkelig terreng. Det antall dyr, han hadde fått «løyve» til å felle, ca. 30, anså han meningsløst lavt og inviterte derfor undertegnede — dengang kontorsjef i LD — til å bli med en tur, for ved selvsyn å få et inntrykk av, hvor mange dyr der burde felles.

På reisen ble det overnattet i Byglandsfjord. Om morgenen vandret vi på veien der i påvente av bussen videre til Bykle. Herunder ble områdets fremtidsmuligheter drøftet. Så sier Heiberg plutselig: «Hvis ikke staten vil overta det så». Holm: «De vil da vel ikke selge noe slikt som dette?»

~~~~~

Da den britiske politikks mål ofte faller sammen med østens, viker man ikke tilbake for å ta opp angrep på ledende menn i Bundesrepublikken, som kommer østfra.

Denne slags publisistiske virksomhet er medansvarlig for Tysklands moralske tilstand, idet den i lignende form blir drevet også av store lisensaviser, uketidsskrifter og spesielt av illustrerte og boulevardaviser, og også er medbestemmende for den søkalte nytyske litteratur. Metoden med stadige «giftsprøyter» er også kjennetegnet for visse fjernsynssendinger som «Panorama» eller Werner Höfers «Frühschoppen-Runde».

Det taler for seg selv at det ikke eksisterer et organ som «Spiegel» i noe land i Vesten. «Spiegel» påberoper seg gjerne store demokratiske forbilder i den vestlige presseverden og har bevisst utvendig sett orientert seg etter det amerikanske nyhetsmagasin «Time», hvis tyske motstykke den håpet å bli. Hva «Time» mener om «Spiegel» har det amerikanske magasin på foranledning av «Spiegel»-affæren tydelig uttalt. «Time» kalte dengang «Spiegel» for «en tysk versjon av «Confidential»-magasinet (hint magasin hvis norske utgave Narvesen nektet å selge) og slo fast: «Det kjemper mot nesten alt og for intet — undtatt kanskje anerkjennelse fra Øst-Tyskland, som det hyppig har tatt til orde for».

Så når alt kommer til alt er ikke «gåten Tyskland» så vanskelig å løse likevel. Det er nok som en gammel nasjonalsosialist sa: «Hva bryr jeg meg om den politikk som drives i Tyskland idag? Jeg lukrerer så godt jeg kan på «Wirtschaftswunderet», men mitt Tyskland det gikk under i 1945 det».

Siegfried.

Heiberg: «Jo, jeg vil gjerne det».

Holm: «Det er altså Deres ønske, at jeg skal vekke mosjon om at staten kjøper det hele?»

Heiberg: «Ja».

Dr. Heiberg opplyste at grunnen til at han gjerne ville skille seg av med eiendommene var den, at der var blitt frattatt ham endel ved «oreigning», ekspropriasjon, og at han måtte regne med at det hele på den måte etterhånden ville bli verdiløst.

III.

Ankommet til Gyvasshytta satte så dr. H. opp en fortegnelse over sine eiendommer og rettigheter. Denne ble så av undertegnede sendt Quisling med opplysning om at dr. H. gjerne ville selge det hele til staten. Der ble sendt opp et par mann til for å gjøre seg opp en mening om tilbudet. Så trakk det noe i langdrag og dr. H. purret to ganger, hva det ble til. Tilslutt ble det ham meddelt, at hvis han satte en pris på en million kroner, så ville dette bli akseptert. Dermed gikk handelen iorden.

IV.

Der ble opprette en «Njardarheim Stiftelse» som kjøper og eier. Da Kark også har tatt seg nær av dette navnet som den tendre sjel han er i nasjonale spørsmål, så skal det til hans beroligelse opplyses at navnet skylde avdøde professor Oscar Albert Johsen, som på anmodning om å foreslå et navn, foreslo dette. Til ytterligere beroligelse skal meddeles at professor Johnsen ikke var medlem av NS. Quisling skjøt inn kr. 25.000,— til driftskapital.

V.

At reinjakten i heiene etter ble tilgjengelig for bygdefolket vakte stor glede i Setesdal. Jakttiden ble satt til 30 dager. De første 15 dagene var det anledning for utenbygdsboende å leie en hytte med jakt for kr. 200,— pr. dyr, heri inkludert rypejakt og fiske for den som måtte ønske det.

De siste 15 dagene kunne bygdefolk leie tilsvarende for kr. 15,— pr. dyr.

De som leiet hadde fri ved (peisved). Dette medførte noen omkostninger, da veden måtte kjøres opp på skaren om våren. Det var tre oppsynsmenn, som hadde en liten lønn. Forøvrig ingen utgifter eller «bein».

Ved okkupasjonens slutt var der såvidt erindres vel kr. 60.000,— i kassen.

Under siste okkupasjonsåret var der av okkupanten

Bombeanslagene mot —

Forts. fra side 5

peterfabriker etter bombingen 24. juli 1943 :

Nærmere 2 000 mann medvirket i det gigantiske gjenoppbygningsarbeidet. I programmet for dette ble det først og fremst tatt sikte på å få igang produksjonen av kvelstoffgjødelsen. Denne var jo særlig viktig for det norske landbruk i de vanskelige krigsår, og representerte et av Norges viktigste byttemidler med Sverige og Danmark. Dessuten måtte kvelstoffproduksjonen ved Notodden og Rjukan Salpeterfabriker settes meget sterkt ned så lenge Eidanger Salpeterfabriker ikke var istand til å opparbeide ammoniakken derfra.»

Det kan ellers ha sin interesse å nevne at i forbindelse med gjenoppbyggingsarbeidet, så så ble det søkt om en garanti i Stockholms Enskilda Bank til innkjøp av materiell i Sverige. Svenskene stilte som betingelse, heter det i beretningen

«at norske myndigheter både hjemme og i London og de allierte (!) godkjente lånet, og at Hydro leverte 10 000 tonn kalksalpeter i tillegg til de 100 000 tonn som var fastsatt i varebytteavtalen for 1943/44. Svenskene ville nå sikre seg mot allierte protester i likhet med dem som i sin tid ble gjort ved leveringer til Nordisk Lettmalt og Knaben Molybdengruver.»

Både den norske hjemmeregjering og emigrantregjeringen i London godkjente lånet, mens de

«engelske myndigheter uttalte at de ikke hadde noen innven-

~~~~~

rekvirert endel slaktfe. Det ble ordnet slik at det ble levert reinkjøtt istedet og arrangert tilsvarende vinterjakt i fornøden utstrekning, så melkefeet kunne spares.

VI.

Hvis nu dr. Heiberg, som det er insinuert, var avpresset sine eiendommer til en urimeelig lav pris, så ville han vel på første ord fått dem tilbake i 1945, hvis han hadde anmodet om det? Han gjorde ikke det.

Derimot tiltrådte staten saken, slik som den forelå. Heller ikke har staten gjort noe forsøk på å skyve det tilbake til Heiberg. Tvertimot.

Hvis derfor vår venn Kark fremdeles har noe han skal ha sagt, så får han rette sine bebreidelser mot staten. Det beste er vel å stikke pipen i sekk. Ellers kan det bli for fristende å holde ham opp i lyset ved navns nevning.

Olaf Holm

delse mot dette lån, så sant amerikanerne ikke gjorde oppbevelser.»

Men det gjorde de! Roosevelt's USA gav en god dag i hvorvidt det norske folk og det norske jordbruk overlevet eller ikke :

«På amerikansk hold ble det gitt uttrykk for at man ikke ønsket de bombede fabriker bygd opp igjen mens krigen pågikk. Trass i inntrengende henstillinger fra den norske regjering til Department of State (Utenriksdepartementet) nektet amerikanerne sitt samtykke. Ved skrivelse av 23. mars 1944 fra understatssekretær Dean Acheson, Department of State, til den norske ambassadør i Washington meddelte den amerikanske regjering at den definitivt tok det standpunkt at det var umulig å godkjenne den foreslåtte eksport av svensk utstyr til Herøya. Det ble som grunnpekt på at Norsk Hydro kontrollertes av tyskerne (!) og anført at bare en liten del av gjødelsen ble brukt i Norge, mens storparten gikk til Danmark, Sverige og Finland.»

Nå, trass i den amerikanske motstand, gikk kredittavtalen med den svenske bank i orden og gjenoppbyggingsarbeidet ble satt igang for full kraft.

I mellomtiden var imidlertid denne livsviktige norske industri blitt påført nye ulykker fra vestalliert side gjennom det store bombeangrepet på Vemork og Rjukan i november 1943. Det ble utført av 140 flyvende festninger og hensikten var å ramme det tungtvannsanlegg, som ingen betydning hadde for den tyske krigføring, men tungtvannsanlegget ble overhodet ikke skadet. Isteden var Rjukan Salpeterfabrikk sørgelig herjet. Beretningen fra Hydro sier :

«Det var en tragedie som hadde rammet menneskesamfunnet i Vestfjordalen. Man kunne heller ikke se bort fra følgene av de materielle ødeleggelser for landet. Kvelstoffproduksjonen var av største betydning for Norge.»

Den norske Londonregjering protesterte igjen og skrev i sitt memorandum at tiltross for protesten i anledning av angrepet på Herøya, som foregikk bak dens rygg, så

«fant (imidlertid) raidet på Vemork og Rjukan sted uten at de norske myndigheter på forhånd hadde fått kjennskap til saken — —»

Og det var ikke så bra når det gjaldt en etter sigende krigførende alliert.

Her hjemme gikk en påny igang med å bygge opp det som var ødelagt og som truet

hele det norske livsgrunnlaget. Heldigvis viste det seg at skadene var mindre enn antatt og ved tysk hjelp fikk en rør så å si omgående fra den polske fabrikk som tidligere hadde levert rør til rørgaten. I august var Rjukan salpeterfabriker i full drift igjen, men det var såvisst ikke våre angelsaksiske venners skyld — —

I beretningen fra Norsk Hydro heter det ellers bl. a. :

«Om Norsk Hydros primære produksjon, kvelstoffgjødelse, er det bare å si at den var av den aller største betydning for det norske folk, og at det var livsviktig at den kunne fortsette så normalt som mulig. Da Administrasjonsrådet trakk opp retningslinjene for produksjon og omsetning i det besatte Norge, som nevnt i begynnelsen av dette kapitel, var vårt land ribbet for utenlandske betalingsmidler (og gullet hadde emigrantene tatt med seg — det ligger fremdeles i USA — vår bemerkning) og de muligheter som var tilstede for å etablere et varebytte med våre naboland var begrenset. Vi hadde faktisk bare ett stort kort på hånden, og det var Hydros produkter. I den situasjon vi var brakt forsyningsmessig, var Hydros produktet samtidig av avgjørende betydning for vår egen matproduksjon og matforsyning. Hydros leveranser til hjemmemarkedet ble fordoblet i forhold til årene før krigen, og kvantumet som i to av krigsårene gikk opp i 23.000 tonn N eller 151.000 tonn vare, ble levert til førkrigspriser.

Leveransene til hjemmemarkedet utgjorde fra ca. 25 til 38,8 prosent av de totale leveranser, siste prosentats gjelder 1943/44 da selskapets samlede produksjon, på grunn av bombingen av anlegget på Herøya og Rjukan, ble redusert til 43 prosent av kvantumet i 1938/39.

Som det fremgår av de opplysninger som er gitt i et senere kapitel om selskapets omsetning, spilte leveransen fra Norsk Hydro en vesentlig rolle også for nabolandene. Det kvantum som ble disponibelt ved at Hydro ble avstengt fra sine oversjøiske kunder, kom i sin helhet Norge og våre naboland til gode.

Det ble fra Norsk Hydro ikke levert andre varer enn tungtvann til Tyskland under krigen. I 1940/41 ble Hydro nødt til å levere (!) 6.300 tonn gjødelse til Nederland. En last som våren 1945 skulle gått til Tyskland dirigerte man til Danmark.»

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Arierne -

Forts. fra side 5

sett og vis går tilbake til det nittende århundredes syn på saken, nemlig at de sanskrittalende hinduer hører til den østligste gren av den nordiske rase, som kalte seg arier.

Som kjent gikk den gjeldende teori ut på at de forskjellige indogermanske stammene, bodde i sluttet krets omkring Karpatene og nord for det svarte hav. Her fant vi i stenalderen germaner, kelter, hellener, italikere, slaver, illyrer, thraker, og de forskjellige nordiske stammer som i en fjern fortid vandret mot øst og tilslutt etter lang dags reise mot kveld kom til Persien, Armenia, Kurdistan og Hindustan. Vi finner i historien omtalt at den bølge av utvandrere, som senere fra Nepal og Kaschmir kom ned i lavlandet ved Ganges og bosatte seg der, disse oppholdt seg der ca. 1400 år før Kristi fødsel i det nåværende Armenia syd for Kaukasus. Stammen kalte seg Hari. Gamle indiske sagn forteller om denne tid oppe i Himalaya. Ca. halvannet årtusen før vår tidsregning kan man altså regne med at denne vandrende stamme har hatt opphold i India etter sin lange vandring fra Europa. Omkring år 900 før Kristi fødsel finner vi en annen nordisk stamme, perserne i Iran, hvor de tok makten over semitiske og for-asiatiske stammer. Det kan forsåvidt stemme med Hans Nilssons anskuelse at både perser og hinduer underveis var bosatt en kortere tid i Aserbeidsjan. Men der har senere den hele tid bodd folk av turansk ætt, d. v. s. tyrker.

Hva taler så mot Hans Nilssons teorier? Kort og godt skal nevnes at sprogforskerne er kommet til at hinduerne er kommet nordfra til et land som var bebodd av hovedsakelig dravidar, ur-rasen på Dekan i India. Sanskrit bærer stort preg av de dravidiske dialekter, som de andre nordiske stammer ikke bærer spor av, hverken kelter, slaver eller germaner eller lithauer. I Asia har man vanskelig for å skjelve mellom r og l. Det er typiske for málene i Hindustan. Og fra Aserbeidsjans turanske sprog har ikke de europeiske grener av den nordiske rase overtatt ett eneste ord. Det er ellers en kjent sak at et «herrefolk» som er omgitt av fremmedsproglig majoritet lett blir påvirket av denne i sin artikkelasjon og uttale av ordene, fordi «herresproget» overtas av den store masse, men får en ny

tone. Det har vi opplevet i Norge også.

I tillegg til dette filologiske resonnement, er det et annet moment som teller og som gjelder de indoeuropeiske sprogs ordforråd for planter, dyr og naturforhold overhodet. Plassen tillater ikke å skrive en hel avhandling om de forhold med hensyn til klima etc. som må ha hersket i de gebeter de forskjellige indogermanske stammer må ha levet under, den gang de bodde som jorddyrkere i den mellomeuropeiske fjellverden eller i svartjordsbeltet nord for det svarte hav. Samtlige indoeuropeiske dialekter har ord for sommer og ordet sne finnes igjen fra norsk til sanskrit. Man da forstår vi lett at den nordiske rase er ikke født og båret i tropenes jungel, mellom bavianer og orangutanger, men i den tempererte sone, hvor vår og høst, sommer og vinter vekslert rytmisk og lovmessig.

I Østen er kamelen og eslet trekkdyr. I Europa er ku og gris og hest husdyrene, og delvis sau og gjeit. I India har de nok kuer, men de er hellige dyr, som ikke må slaktes, de spiller altså en helt annen rolle enn vår Dagros. Og plantelivet, floraen, viser i de indoeuropeiske sprog til en mellomeuropeisk opprinnelse. Alle de arter, som ble dyrket, særlig den hellige guddommelige bygg, levemåten og det daglige brød hørte hjemme nord for Alperne.

Forskjellige tresorter, bjørk, furu og bok forteller også om den nordiske rases opprinnelse. Bøk finnes bare i Vest-Europa. — Så vi får slå oss til ro med at vår opprinnelse må søkes her i Europa.

Hans Egede Nissen

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringe fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Med frontkjemperne

Forts. fra side 4

«Du må slepe med deg en kasse patronbånd. Kanskje det går», mente Ola Nordmann.

«Vent, når denne lysraketen slukker løper vi.»

Ola løp først. I et sprang var han over is- og snebarrieren og forsvant i mørket i retning Ivan.

Med Dukken gikk det ikke så raskt. Kassen var altfor tung. Han skulle akkurat la den rutsje ned på den andre siden, da pep det igjen. Den bakre sneveggen ble feiet vekk ved detonasjonen. Isbrokkene slo hardt mot stålhelmen hans. «Kjære Gud, hjelp meg! Det var nesten slutten.»

Vaktstøvlene hadde han alt kastet fra seg. Da han kastet seg ned hadde kappen trukket seg full av vann, men han beholdt den på selv om den etter en stunds forløp ble stiv som et panser. Ammunisjonskassen var uhyggelig tung, med begge hendene slepte han den etter seg, mens han med små rykk beveget seg bakover i den retning han antok Ola var.

«Herover! Hvor vil du hen!» Ola nød det bilde Dukken frembød. «Hvis du fortsetter slik så havner du med enden først hos Ivan.»

«Hold kjæft! Det var bedre om du hjalp meg!» — «Hold da fred, jeg gir deg jo ildstøtte.» — «Din klovn!»

«Hysj — det er visst noe der fremme!!»

«Ikke skyt, Ola, la dem komme nærmere først!»

«Jeg ser ikke noe heller!» — «Det er bare bluff. Se hvorledes granatene slår ned i den gamle stillingen vår.»

Artilleriilden avtok. En trykkende stillhet la seg over landskapet. Dukken begynte å klapre med tennene. «Bare ikke kappen min var så stiv, jeg fryser!»

«Når de ikke skyter, kommer de. Det er alltid slik — etpar minutter venter de, så kommer de. Når de begynner å skrike «Urræ» er de igang.» — «Du, er det noe som rører seg der fremme?» — «Jeg kan ikke se noe! Har du lypistolen der?» — «Nei, den lot jeg ligge igjen!» — «Din toppidiot!» — «Du kunne like gjerne ha tenkt på det!»

«Skyt da, de merker jo likevel ikke hvor det kommer fra!» — «Hvordan det. Jeg har lagt lysspor i båndet.»

Påny knatret maskingeværet — små støt, lengere støt. Derover hvislet noen salver lyssporammunisjon bort over hodene på dem. Så taug det igjen, inntil Ola påny lot våpenet sitt tale.

Artilleriilden var helt innstillet. Bare av og til falt

et skudd fra et lettere våpen.

En hel time ble de fremdeles liggende. Ola hadde følelsen av at tusen små djevlere bet i fingertuppene hans. «Jeg holder det ikke ut lenger her, jeg må røre på meg i denne svinekulden!», sa han.

«Denne gangen skal du slepe på ammunisjonskisten, Ola. Det varmer. Dukken skyndte seg med å gripe maskingeværet. «Jeg skal gi deg ildstøtte.»

Denne gangen var det Olas tur. Da han, akkurat som Dukken før ham slepte kassen tilbake, tenkte han: «Hvis jeg blir kverket nå, så får jeg iallfall et skudd forfra!»

Da de nådde den ødelagte barrikaden, holdt de hullene som var blitt slått i isen på å fryse til. Ingen kunst i 35 graders kulde!

Resten av natten forløp rolig. De holdt varmen ved flittig arbeide. De skuffet sne, og slo isblokker ut av myrgrunnen. Henimot morgenen da det ble lysere, hadde de påny laget et brukbart støttepunkt.

Dødsdans-

(Forts. fra s. 4)

man mindre til. Man tok fremdeles uten grunn livet av tyskerne på gaten, men nu var det bare enkelttilfeller.

Først i Verbrannte Gasse merket man påny at revolusjonen fremdeles ikke var mett. Her stod folk i grupper og skrek noe, samtlige kvinner var bevestret og overalt lå det friske lik. Man hørte stadig et ord. Senderen, senderen — brølte alle.

«Hva er det Pragsenderen på ny har prestert for å få det hele igang igjen?» bannet Martin. «Se ikke ut, Michaela! Vi vil straks —»

Så på Karlsplatz kommer de ikke lenger. Fra alle kanter strømmer folk til, brølet er her som en torden.

«Hva er på ferde?» spør Martin da bilen blir stående fast i menneskemengden.

«Disse svin, disse barbarer! Har de ikke hørt kringkasteren? Denne germanske frekkhet! Midt under vår hellige revolusjon!»

«Jeg må videre, jeg er lege!» — «De kommer ikke frem nå», sier en kvinne. «Hvor da, med bil! Jeg kommer heller ikke frem og jeg ville jo også gjerne være med!»

«På hva da? Hva er det nå påferde igjen?»

«Den tyske yngelen, dette pakket i barnesykehuset blir innemuret! I bunkeren der!»

Så sitter de uten å si et ord i den lille grønne bilen, Michaela og Martin. En time og enda lenger. Martins to revolvere kunne ikke ha reddet barna derborte. Hvis han hadde vært alene så

INGEN OMDØPING

Vi husker fremdeles fra omveltningstiden i Russland hvorledes omdøpingsvanviddet raste. St. Petersburg ble først til Petrograd og så til Leningrad, og slik var det over hele linjen. Men de er nok ikke alene om omdøping og dermed forbunden personkultus. Den amerikanske president Johnson som er mere politisk bundet enn om han hadde håndjern av mordet på forgjengeren, foreslo for en tid siden å omdøpe den berømmelige raketbyen Cape Canaveral til Cape Kennedy. Imidlertid er det tydeligvis én grense selv tåpeligheten ikke kan overskride. Iallfall har bystyret enstemmig protestert. Hvorfor ikke omdøpe Harlem til Kennedy?

SPANIA VIL IKKE VÆRE NOE DEMOKRATI

Fra «Tages-Anzeiger», en partipolitisk uavhengig dagsavis i Zürich henter vi dette: «Den meget forsiktig og forbindtlig talende spanske informasjonsminister medgav i London at Spania ikke var noe demokrati. Det kan ikke og vil ikke være noe. Det parlamentariske system var blitt prøvet og hadde forsaket. Det passet hverken til det nasjonale temperament eller til de økonomiske og klimatiske forutsetninger, og det var bedre å tilpasse det politiske system til folkekarakteren enn omvendt.» Vi må erklære oss enig med ministeren. Hva som skjer når folk blir presset inn i fullstendig fremmedartede og uegnede styreform, ser vi for eksempel i de nye afrikanske negerstater.

HJELPEN TIL DE UNDERUTVIKLEDE

Når vi ellers nevner u-landene, så kan det være på sin plass å berette at det til bryllupet for Ugandas førsteminister ble ofret over tusen flasker champagne. Vel anvendte penger. Skål!

BUSINESS IS BUSINESS

I et New York-telegram til det på dette område alltid vel underrettede DAGBLADET heter det at «produksjonen og omsetningen av pornografi — i bøker, filmer, magasiner og plateindustrien i USA dreier seg årlig om ca. 3,5 milliarder kroner. Et tilsvarende beløp

ville han i det minste kunne ha sendt etpar av disse djevlene til helvete. Hvor mange barn var det han ville redde? Hundrede? Ikke et eneste vil han kunne redde. Kanskje ikke engang sine egne barn.

blir brukt til å bremse på den pornografiske flommen i form av sensur og andre botemidler». Så her har man altså skapt en ny blomstrende business, noe i likhet med den norske alkoholpolitikken, hvor staten skuffer inn penger på salg av alkohol men med ekte britisk hykleri anvender en passende del av det til å motarbeide sitt eget salg.

RUSSLAND OG NEGRENE

Teori og praksis er tydeligvis to ting i Russland også. Iallfall beretter togonegeren Michel Ayih, som i sin tid studerte ved et Moskvauniversitet i sin bok «En afrikaner i Moskva» følgende: «En annen lørdag hadde jeg følge med en annen veninne (en russerinne) på et studenteball. Søndagen etter ringte hun opp til meg. Hun sa at hun hadde noe viktig å si og at vi måtte treffes så snart som mulig. Da vi møttes erklærte hun at hennes forlovede hadde vært på ballet og hadde sett oss. Hun hadde trodd at han var hos sine foreldre på landet slik han hadde fortalt henne. «Igårftes da jeg kom hjem», fortalte piken meg, «overrakte min mor meg en blomsterbukett og et brev, som var fra Juri, min forlovede. Noen setninger var i hui og hast og nesten uleselig klort ned på en seddel: Kjære Valja, det gjør meg ondt å måtte si deg at vi ikke lenger kan være sammen. Hvis du i det minste hadde gått ut med en hvit kunne jeg ha forstått deg og ville kanskje til og med denne ene gang ha kunnet bære det. Men med en svarting! Det går for vidt! Med blomstene ønsker jeg deg lykke til — deg og din skitne neger. Adjø —»

BJELKEN OG SPLINTEN

Den nederlandske «liberale» avis ALGEMEEN DAGBLAD vil sjalte inn FN for ved hjelp av et internasjonalt eftersøkellesapparat å oppspore tyske krigsforbrytere hvor de så måtte oppholde seg i verden. Blad-

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Daglig friske blomster

Blomsterforretning
SYNNØVELIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

det skriver ordrett: «Hovedsaken er at det internasjonalt blir foretatt noe, for det er en utålelig tanke at verer en utålelig tanke at ved den nå, 19 år etter krigen, stadig påny blir skremt opp med beretninger om at denne eller hin krigsforbryter lever rolig og forsonlig i et land som åpenbart ikke har noe imot at det kleber blod på den nye borgers hender.» Vi må erklære oss absolutt enig med den tyske NATIONAL-ZEITUNG som bemerker: «Vi anbefaler ALGEMEEN DAGBLAD og likesinnede «liberale» aviser i alle land å bekymre seg om sine egne krigsforbrytere. Til det trenges intet internasjonalt eftersøkellesapparat. Det ville være tilstrekkelig at justisen i disse land endelig gikk til aksjon mot egne mordere istedenfor å dekorere dem høyt.»

MED NEGERE MOT FEDRELANDET

Efter hva den kjente sveitsiske radiokommentator Annemarie Schwyter meddelte planlegger nå den nydelige nydemokratiske helt portugiseren kaptein Delgado — kjent bl. a. fra sin sjørøverbedrift — intet mindre enn en invasjon i Portugal fra Nord-Afrika. Det dreier seg om en invasjon med svarte, helst angolesiske soldater, som for tiden blir utdannet i tusenvis i Algerie — antagelig for upenger.

Forbundets kontor

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15

Sekretæren kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale. Telefon: 377696. Postadresse: Postboks 3214 - Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

Kjerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsøm kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:
Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands:
Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.
Bruk postgironr. 16 450.
Utgiver A/L Folk og Land